

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző:

Cím: *A bucsuzó Egyetem*

Forrás:

A Nép

Bp.
(Hely)

1921. 7. 24
(Idő)

(Köt. v. füz.) (Oldal)

Osztályozás

Tárgy

378

Hely

Idő

"1921"

Személy

Helyszám

A bucsuzó Egyetem

Utolsó napok a Szegényház-utcai kolozsvári Egyetem internátusában — A napokban Szegedre költözik a kolozsvári kiüzött Egyetem — Látogatás a Szegényház-utcában

— A NÉP tudósítójától —

A Széna-tér mögött, a viziváros hepehupás utcáin vagyunk. Üres, szabad telkek, betöltetlen gödrök, egyenetlen utcák váltakoznak megrokkant gerincű apró budai házikókkal s az eső szabadon mossa a kövezetlen talajt.

A Csalogány-utcával párhuzamosan haladó Szegényház-utca végén emelkedik itt a II. kerületi elemi iskola hatalmas épülete, ahol a kiüzött kolozsvári egyetem eddig hajlékot kapott.

Az épület kimagaslik a törpe házsorok közül. Csak az utóbbi években építették, de vakolata már hull s fehér falaira hosszú csikókat, szalagokat rajzol az eső.

A bejárónál még függ a kis cédula, rajzszöggel odatűzve az épület ajtajára

A kolozsvári m. tud. egyetem orvosi karának dékáni hivatala.

Eppen ebéidő van. Az épületben van egyuttal a kolozsvári egyetem internátusa is: a tornateremben és az emeleten s ilyenkor későn ebédelnek. Benyitunk jobbra a tornaterembe. A falon mindenütt svéd tornaeszközök, a mennyezetten vastag, öntött gerendázat, melyet ugyanezen célra állítottak fel, a nagyteremben azonban most alig van talpalattnv

hely, elborítja az ágyak, szekrények, ládák, asztalok tömkelege. Az asztalokon nagy összevisszaságban könyvek, bögrék, tollak, tükrök, kefék, ruhadarabok, emitt egy ernyedtt, szakadozó belgyógyászati diagnosztika csüng le az asztalszélről, távolabb egy anatómiai atlasz, melyet nyitva felejtettek. Az ágyakon szegényes huzeatok, takarók, néhol még az sincs, az üres matrac szintelenkedik és füst, por gomolyog, uszik a levegőben egy kinyitott ablaklyuk felé.

Fenn az első és második emeleten, az eredetileg tantermeknek épített szobákban is ugyanezen kép tárul mindenütt élénk. Alig van fordulatnyi hely, a szobákat zsufolásig megtöltik az asztalok, szekrények, ágyak és a hontalan ifjak szegényes cökmőkjai. Azonkívül bőröndök, ládák mindenfelé. Néhanyan éppen csomagolnak, mert az internátus megszűnik egy-két nap alatt és sokan közülük ezért már most leutaznak Szegedre, a főiskolával, vagy Szentesre, Kecskemétre, a rokonokhoz. — ki ahova tud.

Egy rakosgató ifjut megszólítunk.

— Öt-hatszázan lehetünk itt — felel kérdésünkre — de valójában 4—6000 erdélyi egyetemi hallgató is van a fővárosban. Egy részük még a megszállás előtt vagy a megszállás első napjai alatt mindjárt, elmenekült s beiratkozott a budapesti egyetemre, sokan 1919 szeptemberétől, mint repatriáltak szállingóztak ki, az egyetem maga tanári karával a múlt év őszén jött fel Debrecenből, ahol az olá

megszállás első időszakában lakott. 5—600-an lehetünk — ismétli — de igen sokféle voltunk. Tömeve voltak a Hajós-utcai internátus, s számosan vannak a Medikus Otthonban is. Egy tekintélyesebb rész künn a városban helyezkedett el s csak akiknek nem volt hová lenniök, húzódtak meg itt.

A folyosóról most lárma szűrődik be. Ebédre tér vissza a fiatalság. Csakhamar zaj tölti meg a termeket és élénk sürgés-forgás támad. Kinézünk a folyosóra. Közrefognak. Kemény, barna arcú, hajlékony, acélos testű erdélyi fiúk. Mély, fekete tűz lobog a szemükben; nincs benne szomorúság, ám arcaikon mosolygást sem vettem észre.

Megelégedettek, alig panaszkodnak, legfeljebb azt hajtogatják: «majd más-kép lesz, ha haza megyünk...»

Ha hazamegyünk... s megvillan fekete, lobogó szemük e két szó kiejtésénél s érezzük, lángjukban benne szunnyad a honfoglaló ősök ereje, szilajsága. Nem panaszkodnak, nem átkozódnak, de gyakran ismételik e szót: hazamegyünk és meggyőz minket a hang, hogy be fog következni.

A kolozsvári egyetem női hallgatói is osztályrészesei a szomorú bujdosásnak. Husz-huszonöt orvostan hallgató és számosan a többi fakultásokról választották (többnyire önként) e szomorú sorsot. Ismerősöknél vagy zárdákban húzódtak meg, ellátásra egyrésztük az internátusba bejárt s éjtnapot egybetéve készülnek pályájukra. — Tán hasznát vehetjük még mi is a diplománknak — jegyzi meg egy

csoportunkhoz szegődött, barnaszemű medika — de ha kell: felcseréljük a főzőkanállal és sütünk-főzünk a katonáknak az uton, amint megyünk hazafelé!

Bucsuzkodom. A lépcsőkön lekisér a megnövekedett csoport. Budapestről beszélgetnek, majd Szegedre terelelik a szót, ahova vágnak, ahol szeretettel várják őket. Tervezgetnek és meggyőződéssel rajzolgatják a jövőt. S ég, lobog tüzes, fekete szemük, mint a megszülető villám, amint újra mondják:

— Haza megyünk!